

mens Værdi skal omstables til en Fideicommisscapital, hvoraf de og deres Vinter kunne have Nydelsen. Naar Justitsministeren formener, at han, i Tilfælde af at Indsigelse reises fra fjerne Slægtninge, vil være istand til at bestemme et passende Bederlag, saaledes at Indsigelsen skal falde bort, naar dette ydes, saa forekommer det mig, at ogsaa den lovgivende Magt i sin Wiisdom maa være berettiget og istand til at bestemme et saadant Bederlag, som da ogsaa fremmede Lovgivninger have gjort. Og derved, at den gjør dette, kommer man vistnok nærmere til en praktisk Anvendelse af den foreslaaede Lov. Søvrigt har jeg ogsaa en anden Grunding med Hensyn til den nævnte Bestemmelse i § 25. Der siges deri, at, naar der kun gjøres Indsigelser af Andre end dem, der ere Hoveder for de Vinter, der nedstamme fra første Erector eller første Besidder, da skal Justitsministeren være istand til at komme Besidderen tilhjælp med en Bevilling. Den Modstand, som reises af Enhver, der nedstammer fra den første Erector eller den første Besidder, kan derimod ikke fjernes af Ministeren. Men nu er det jo meget ofte og ialtsald for Diebliffet i flere Tilfælde saa, at der er Lehn og Stamhuse, hvis nuværende Besidder ikke selv nedstammer fra den første Erector eller første Besidder, idet Eiendommen allerede er gaaet over i andre Vinter. I saadanne Tilfælde forekommer det mig, at Justitsministeren, naar Bevillingsmyndigheden overhovedet skal hævdes for ham, ogsaa bør være berettiget til at anvende den Myndighed, som § 25 kun indrømmer ham paa en særegen indskrænket Maade. — Jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig, at allerede den Anvitsning, som jeg nys gav paa at skabe, hvad der i en fremmed Ret kaldes Allodificationsnummer, vil medføre et større Gaab, end selve Lovforslaget, som det nu foreligger, giver om, at den deri omhandlede Slags Eiendomme vil gaae ud af Verden. Men jeg maa derhos tilstaae, at jeg heller ikke troer, at der i Virkeligheden vilde

være Noget at erindre imod en Bestemmelse om, at Samtykke vel ogsaa fremtidigt skulde kræves af den umiddelbare Successor, men derimod ikke skulde være nødvendigt fra Nogen, der ikke var født eller undfangen i det Diebliff, da Loven emanerede. Staten maa jo dog nemlig ganske vist være berettiget til at træffe Bestemmelser om disse Eiendommers Overgang til fri Eiendom, og jeg seer da ikke, at der kan gjøres nogen grundet Grunding mod, at man indskrænker Nødvendigheden af Samtykke dertil til kun at omfatte den nærmeste Successor samt dem, der allerede i Diebliffet gennem deres Fødsel eller Undfangelse have erhvervet Ret til Succession, men derimod lader de fremtidige Successorer ganske ude af Betragtning. Ikke vil jeg have disse mine Ord forstaaede saaledes, at jeg vil, at Eiendommene senere skulle gaae over til fri Eiendom. Nei! Jeg vil lade det være Lehnsherrernes og Stamhusbesiddernes egen Sag, om de ville benytte Afgangen hertil; jeg vil kun, naar de ville benytte den, gjøre Afgangen friere for dem, idet jeg siger: Naar der er gaaet en rum Tid, behøves der kun Samtykke fra den umiddelbare Successor, hvorimod man ikke behøver at tage Hensyn til de fremtidige Fødsler. En af de saaledes af mig nævnte to Veie, enten en Bestemmelse om en Allodificationsnum eller en Bestemmelse af sidstnævnte Art forekommer mig, som sagt, at ville være meget hensigtsmæssig.

Bed den anden Betingelse, som i Lovforslagets første Afsnit er stillet for de heromhandlede Eiendommers Overgang til fuld Frihed ifølge Overenskomst, nemlig den i § 8 under visse Betingelser fastsatte Kjendelse til Staten, skal jeg ikke omstændelig opholde mig. Jeg skal kun bemærke, at det forekommer mig, Staten meget passerende kunde renuncere paa denne Kjendelse. Der vil gennem de paagældende Eiendommers Frihed, gennem Muligheden af at gjøre Dispositioner over dem, gennem deres Salg osv. indvindes saa Betydeligt for Statskassen, at der ikke forekommer mig at være nogen An-